Ч. 101. Субота 20 (7) мая 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові
що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоченем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові
в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поединоке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Віденьскі виборчі історий. — Австрийский голос в справі марокканьск ії. — Французска опозиция против марокканьскої виправи. — Події в Мехіку.

Віденьский диевник „Reichspost“ містить вступну статю, в якій остро виступае против виборчих штучок, яких хапають ся ліберали, щоби повалити християньско-суспільні кандидатури у Відни.

В III. окрузі, де против б. посла Бельоглявка стає ліберальний кандидат, викрито отсе обманьство. Тому, що Бельоглявек вийшов більшостию лише 79 голосів, его контркандидат Фрідман, ліберал, за власні гроші переселив від 8 цьвітня до сего округа близько 200 ліберальних виборців, які або в готелях, або в приватних домах замешкали і зголосили ся, що в сім окрузі постійно осіли. На тій основі зголосили виборчі реклямациї. Одиак тому, що реклямациї були дуже подібні що до змісту, а навіть якась часть писана тою самою рукою, звернуло се увагу властий і впадено вже на сліди обманьства.

На вчерашнім засіданю міскої ради маґістрат представив справу і заявив, що маючи докладний материял в руках, передае справу державній прокураториї. Так Фрідман, як також его фалшиві виборці будуть покарані.

Віденьский „Fremdenblatt“ виступае против часописий, котрі кажуть, що становище Австро-Угорщини в справі Марокка є двозначне і неясне. Для Австриї провідною засадою є то, що уложено в Альжесірас. „Fremdenblatt“ вказує на заяву французского правительства, зложену у Відни і в инших столицях, що французска виправа до Марокка не має заборчих цілий. Франция має право жадати, аби словам єї правительства вповні вірено. Вкінци „Fremdenblatt“ заперечує вістям, немов би між Віднем а Берлином була ріжниця поглядів в тій справі.

Опозицийна французска часопись „Journal des Debats“ описує положенє в Марокку, яке значно ріжнить ся від представлень урядових. В статі „Марокканьска війна“ стверджує Journal, що війною є то, що діє ся в Марокку, війною, яку ведуть Французи за султана против марокканьского народу, при чім виставлені на великі тягарі і небезпечности без ніяких виглядів на яку небудь користь. Знесенє облоги Фезу не закінчить війни, а противно буде лиш єї початком. Правительство не здавало собі справи з ваги справи, коли постановило вислати войско. З дня на день зміняло оно свій погляд і дало пірвати ся до переступленя границь, які само собі назначило. Франция бачить, що по двох парляментарних сесиях замотала ся у війну, о якій ніхто не думав ще перед великодними сьвятами.

Одиноким средством, аби без поважних шкід вийти з марокканьскої заверухи, є рішуча постанова, що сейчас по знесеню облоги французке войско верне з Фезу і під ніяким услівєм не дасть ся втягнути до дальшого співділаня з Муляй Гафідом. Заяви правительства в тім дусі мусить жадати парляментарне представительство Франциї.

В Мехіку вибухла ворохобня з новою силою. Цілий день 8 мая вели ся в Хуарезі на улицях борби між революционерами і правительственним войском. Войско революционерів виносить 25.000 люда. Революционери не обмежують ся вже лиш на домаганю усуненя Діяза, але й вивласненя всеї землі та фабрик і передачи їх працюючим. На чолї руху стоїть мехіканьска партия, яку хибно звуть ліберальною, а яка властиво є робітницкою. Партия видала маніфест, в котрім завзиває революціонерів всіх країв помогти рухови аґітациєю против вмішуваня чужих держав в мехіканьскі справи і орґанізациєю відділів охотників для прилученя до революцийної армії Мехіка. Ре-

---

24)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлійского — Конана Дойлє.

(Дальше).

Говорячи так, повів мене крізь село до старої стайні, де ми знайшли старий почтовий диліжанс, який на початку століття курсував між забитими селами. В стайни находили ся також три старі мули, з котрих кождий зокрема не був досить сильним, щоб удвигнути чоловіка, але разом могли потягнути візок. Вірте мені, панове, що вид тих нужденних зьвірят з виставчими ребрами, на довгих вихуділих ногах, очарував мене більше, ніж ті 250 конний цісаря, який я бачив у двірскій стайни в Фонтенебльо.

Однак се стояло нас богато труду, заки намовили господаря запрягнути мули до візка, бо дуже бояв ся страшного Кухілля. Але коли вечером я обіцяв єму богатство цілого сьвіта, а сьвященик загрозив єму пеклом, усів на візок і взяв поводи до рук. Потім так почало єму спішити ся, щоби перед ночию доїхати до цїли, що я ледви мав час попращати ся як слід з донькою господаря.

На жаль не можу в сїй хвили пригадати собі єї імени, але тямлю, що ми сплакали ся тоді обоє і що се була гарна дівчина. А то сьвідоцтво з уст чоловіка, котрий в чотирнайцятьох королївствах поборював мужів і цілував женщини, певно щось варте.

Малий сьвященик глядів спершу дуже поважно, коли ми цілували ся на прощанє, але потім показав ся знаменитим товаришем дороги. Весь час оповідав менї про свою малу парохію в горах, а я взаїмно оповідав єму о моїх пригодах в житю.

Однак треба було бути дуже осторожним, бо як лише я сказав одно слівце за богато, став непокоїти ся, а его вид вказував дуже виразно, що я обидив его почуваня.

Розумієть ся само собою, що елеґантний чоловік буде розмовляти з духовною особою чемно, хотяй не можна зовсїм дивувати ся, коли воякови вирветь ся часом яке драстичнїйше слово.

З его оповіданя я довідав ся, що походив з північної Іспанії, а цїлию его подорожі була мала місцевість в Естремадурі, де мешкала его мати старушка.

Описував менї єї скромний дімок і радість, що може побачити єї знов по довгім часї, в так живих красках, що я мусїв подумати і про мою дорогу матїр, а сльози станули менї в очах.

В своїй поцтивій наївности показав менї навіть призначені для неї малі дарунки, а его ціле поведенє було таке дитинно наївне, що я радо увірив его запевненю, що не мав зовсїм ворогів і кождий его любив.

Малий сьвященик дуже подивляв мій мундур; здивований розслїджував тонке сукно, вихвалював перопуш і з пошаною доторкав ся червоних вилогів мундуру. І шаблю витягнув менї з похви і дрожав, коли я оповідав, кілько людий та шабля вже виправила на тамтой сьвіт. Але коли я показав єму щербу, що походила з руки адютанта царя Александра, его жах не мав границь. Лагідно виняв менї з рук оружиє і сховав его під шкіряним сїдалом, замічаючи, що на сам вид того оружия бере ся его заворот голови.

Так уїхали ми спорий шмат дороги, а коли дістали ся до підніжя гір, почули по правій стороні далекий гук гармати. Був се Масена, котрий, як я знав, облягав Ціюдад Родріґо.

Я був би радо підбіг просто до него, бо хотяй говорив дехто, що в его жилах пливе жидівска кров, був він преці найхоробрійшим жидом, який від часів Йозуи вганяв по сьвітї.

В кождім разї облога є лише марним занятєм при помочи сокири і лопати, а при моїх гузарах в бою против Анґлійців була чейже далеко красша робота.

З кождою милею, яку ми перебували, робило ся менї лекше на серци, аж вкінци з радости, що небавком побачу мої конї і моїх хоробрих хлопців, я став співати як молодий, сьвіжо упечений хоружий.

Чим дальше ми посували ся в гори, тим дикшою робила ся дорога. Спершу стрічали ся ми тут і там з якимсь погоничем мулів, однак тепер всьо немов вимерло. Не дивниця, бо бушували тут Анґлійцї, Французи і розбійничі ватаги.

волюцийна синдикатска орґанізация Сполучених Держав („Промислові робітники сьвіта“) грішми і відділами подала велику поміч мехіканьскій революциї. -- Кореспондент „Worlda“ телеґрафував з Торреона: Я був сьвідком страшної різнї в Сомбререто. 1700 ворохобників, обурених насильствами, яких допускали ся союзні жовніри на сільскім населеню, напали на Сомбререто і вирізали до нащаду 500 союзних жовнїрів і мешканців, котрі не хотіли піднести оклику на честь Мадери. Також заняли повстанцї місто Пахуку, що лежить 60 миль на північ від Мехіка без найменшого опору. Ґубернатор утік. Повстанці висадили правительственні будинки у воздух. Вязнів випустили з вязниць. Торговель не рабовано. Обрабовано лише народний банк і инші банки. „N. York Times“ доносить з Мехіка, що през Діяз підписав вже абдикацийний документ.

Новинки.

Львів, 19 мая 1911.

— **Іменованя.** Пан Намістник іменував канцелїста Намістництва Брон. Каміньского, секретарем повітовим, а підофіцира Тому Вненковича канцелїстом Намістництва. — Львівский висший суд краєвий іменував канцелїста в Комарні Андр. Падульку офіциялом канцелярийним з полишенем в дотеперішнім місци службовім.

П. Мінїстер просьвіти іменував заступника учителя в мужескій семинариї учительскій у Львові Стан. Валтося головним учителем при семінариї в Сокали.

— **Градова туча** лютила ся вчера около год. пів до 4 вздовж шляху зелїзничого межи Судовою Вишнею а Мостисками. Град досить дрібний, бо величини гороха впав в такій скількости, що місцями вкрив землю верствою на 2 цент. грубою. Як далеко можна було оком глянути поля біліли ся мов від снїгу серед зими. Шкода, якої град наробив мабуть невелика в виду того, що засїви ще не дуже порозрастали ся. Та й у Львові падав вчера малий град; за то була велика злива як вчера по полудни так ще більша сеї ночи. За то аж лекше віддихає ся. Небо виручило львівский маґістрат і скропило улиці та позливало з них всяку нечистоту. В виду того львівский маґістрат може й рацию має, що не морочить собі голови нехлюйствами на улицях.

— **Тов. „Шкільна Поміч в Самборі“** приступило до будови бурси і віддало підприємцеви під дозором місцевого інжинера за цїну 30.000 К Гроший товариство не має, тілько необдовжену реальність з деревляним новим домом. Супроти сего відносить ся о материяльну поміч до П. Т. родимців і просить слати жертви на книжочку Народного Дому в Самборі ч. 103.

— **Конкурс** на заміщене 24 місць ґімназиястами за доплатою 15—30 К місячно, платними з гори, оголошує Бурса сьв. Івана Крестителя в Дрогобичи ул. сьв. Івана ч. 22 Прошенє о приняте з приложенем метрики, послїдного шкільного сьвідоцтва і декларацию доплати, належить вносити до Видїлу Бурси сьв. Івана Крестителя в Дрогобичи на руки Вп. п. дра Володимира Чапельского, лікаря в Дрогобичи, ул. Стрийска ч. 11. Речинець приниманя 30 червня і 15 серпня с. р.

— **Ще кілька дат зі статистики міста Львова.** Число жителїв міста Львова після послїдної конскрипциї виносить разом з войском 206.487. З того припадає на уживаючих польскої розговірної мови 172 887 (в 1909 р. 120.622) рускої розговірної мови **21.8!2** (в р. 1900 **15.159)**. Що до обряду припадає на гр. кат. **39.632** (в 1900 р. **29.327)**; римо католиків єсть 105.740 (в 1900 р. 82 590); вірмено - катол. 205 (в 1900 р. 230), а жидівскої віри 57.360 (в 1900 р. 44 258).

— **За шпіґуньство** в користь Росиї засудив віденьский суд войсковий урядника віденьских артилерийних маґазинів Альфреда Кречмера фон Кінбуш на 9 лїт і 4 місяці тяжкої вязниці. Кречмар зносив ся із бувшим российским військовим аташé полковником Міщенком у Відни. Він передав Міщенкови важні військові документи. По викритю сеї афери відкликано військового аташе із Видня. Сей самий Міщенко мав зносини із галицкими русофілами і в „Галичині“ нищив Українців. Ось де причина шпіономанії.

— **Дрібні вісти.** В Станиславові прийшло оногди між підпитими новобранцями а тамошною поліцією до великої бійки. Новобранції бились насамперед самі між собою, а коли два поліцияни надійшли новобранці і їх побили. Арештовано 8 авантурників а між ними і якогось Новицкого. — Львівска поліция придержала 12 лїтного Ст. Мальца і 9-лїтного Гіполита Котлїньского, котрі втекли перед кількома днями з бурси в Жовкві. — Львівска поліция покарала торговельника з Камінки струмил. Як ва Ґецля грошевою карою 10 К за мучене зьвірят. Ґецль наклав на одну половину воза 10 телят одно на друге і накрив міхом сїна, а на другій половині умістив ся сам з візником і двома міхами повних живих курий.

— **Фестин** на дохід Вакацийних Осель відбуде ся на т. зв. „Шляху циклїстів“, зараз за стрийским парком а перед перегоновою площею. Площу сю набула тої зими новоутворена спілка, яка поставила собі за ціль, щоби Русини цілої Галичини зложили ся і закупили сю площу на площу львівских Українців. Є се одиноке місце у Львові на приличний город для Українців. Пекучу потребу такого города у Львові на фестини, віча, забави й вистави відчувають Українцї цілої Галичини. Ласкава публика буде мати нагоду оглянути сей город на фестинї „В. О.“ в неділю 21 мая, а переконає ся, що розумний помисл спілки заслугує на ревну поміч і горяче поперте цілої галицкої суспільности.

— **Добрі поліцияни.** В Станиславові увязнено сими днями поліцияна Голиньского за злочин обманьства, котрого допускав ся в той спосіб, що виманював від служниць гроші а в послїднім часї хотів втечи до Америки. Тепер наспіла вість ще й про другого поліцияна Матковского, котрий сповняв також службу тайного аґента поліцийного і без сумніву допустив ся також якогось злочину бо щез зі Станиславова без слїду. Одержавши тамтого тижднє відпустку на три днї, скинув мундур, полишив жінку і дїти і втік по імовірности до Америки. Отже один поліциян сидить в криміналї а другий втікає перед криміналом.

— **Влом до власної каси.** Михайло Вавржникевич був собі колись звичайним реставратором в Перемишли і доробив ся досить значного майна. Маючи трохи гроша, пустив ся на більші спекуляциї і остаточно не то що збанкротував, але ще й дістав ся до арешту. Давному реставраторови захотїлось очевидно бути каменичником і збивати гроші за помочию підвисшуваня чиншів. Отже пустив ся на спекуляцию і — збанкротував. Недавно тому оголошено єму конкурс, пасиви виносили 150.000 кор. Хотївши ратувати ся, зробив дурницю, за котру дістав ся під ключ. Оногди рано заалярмовано перемиску поліцию, що до помешканя Вавржикевича вломили ся злодії і вкрали з каси 130.000 кор. Поліция розслїдивши цілу справу, набрала зовсім иншого переконаня. Показало ся именно, що Вавржикевич наймив собі шлюсаря, котрий за 100 корон доконав влому до пустої каси. Вавржинкевич асекурував ся на случай влому і гадав, що в той спосіб підійде товариство асекурацийне, котре виплатить єму обезпечену суму, а він буде міг нею сплатити свої довги. Ся ориґінальна спекуляция не удала ся і Вавржинкевич повандрував до арешту.

— **Злодійска зухвалість.** Сими днями зайшов до одного великого склепу в Льондонї якийсь порядно убраний мужчина і поклонившись чемно, сказав: Пан Бравн зі склепу на

Я відвернув вкінци очи від того сумного виду а застановляючи ся в души, думав про се і те, про женщини, які я любив, про коні, які мав під собою.

Нараз з моїх мрій вирвало мене поведенє мого товариша дороги. Він старав ся вивертїти шилом діру в ремінци, на котрім висїла манерка до води. Рука так єму тремтїла, що ремінь вкінци вирвав ся єму з руки а деревляна манерка випала коло моїх ніг. Я схилив ся, щоб єї піднести, а тимчасом сьвященик блискавкою скочив менї на плечі і встромив менї шило в око.

Панове, мабуть знаєте аж надто добре, що я чоловік, котрий небезпечности сьміло заглядає в очи. Хто був від справи під Ціріхом аж до фатального дня битви під Ватерльо, хто осягнув велику медаль заслуги, яку перехову в шкіряній коробці, той чейже не може говорити про „страх“. А як коли ваші нерви зроблять вам якого збитка, то потїште ся думкою, що навіть я, бриґадиер Жерар, зазнав страху.

До страху, з причини несподіваного нападу і до болю в ранї прилучило ся нагло почуванє відрази, почуванє, яке хиба той лише відчувати може, на кого кине ся їдовита змія.

Я вхопив потвору обома руками, звалив єго на спід візка і почав обрабляти єго тяжкими чоботами. Удало ся єму що правда витягнути пістолєт з кишенї ряси, але я витрутив єму єго з руки і став знову дусити єго груди колїнами.

Почав верещати страшно, а я почав шукати моєї шаблї, котру менї підступом відобрав з руки. Знайшов єї вкінци і почав обтирати кров, що спливала менї по лици, щоби пересьвідчити ся, де той драб лежить — я хотїв пробити єго шаблею — коли нагло візок перевернув ся а оружє наслїдком потрясеня випало менї з руки.

Заки я міг отямити ся, витягнено мене з воза за ноги. Хотяй я упав на тверде камінє, хотяй мусїв собі сказати, що окружило мене з 30 драбів, все таки я завив з радости. Серед натовпу конець мого плаща закрив менї здорове око, але тим другим, зраненим міг я бачити ту розбишацку ватагу.

По тім шрамі можете, панове, ще нинї бачити, що сталь втиснула ся менї дуже близько зїницї, і аж коли мене добуто з візка, пізнав я, що не втратив раз на все зору.

Той драб хотїв очевидячки пробити менї мозок а мусїв нарушити менї справдї якусь кість, бо з тою раною мав я більше клопоту, ніж з всякою иншою, яку я одержав.

Коли ті собаки витягнули мене серед проклонів, почали обрабляти мене кулаками та копати ногами. Добре було лише, що ті верховинції мали звичай овивати ноги шматами.

Відступили вкінци від мене, бо кров стїкала менї з голови, а я лежав спокійно, якби зовсїм втратив сьвідомість; однак потайки я затямив собі точно всї ті погані пики, так що всї могли би були повиснути на шибеници, якби лише до того лучила ся нагода.

Були то сильні і мязисті люди, в жовтих хустках на головї, оперізані червоними ременями, в котрих стреміло оружє. Положили два великі каменї поперек дороги на острім скрутї і ті вирвали одно колесо і спричинили упадок воза.

Той драб, що так зручно відґравав ролю сьвященика і тілько наоповідав ся менї про свою матїр і свою парохію, знав очевидно, де находила ся засїдка і хотїв мене обезсилити, заки доїдемо до того місця.

Коли драби видобули єго з воза і побачили, як я гарно єго опорядив, казили ся з лютости. І хотяй не дістало ся єму то, на що вповні заслужив, то преці мав якусь памятку по бриґадиєрі Стефанї Жерардї. Ноги звисали єму мертві а горішна частина тїла вила ся з болю і скажености. Єго чорні очи, якими у візку споглядав так невинно та лагідно, гляділи тепер як очи раненого кота; притім безнастанно плював на мене.

До чорта! Коли ті драби вхопили мене тепер і почали тягнути по гірскій стежцї, стало ся для мене ясним, що незадовго буду потрібувати цілої моєї відваги і цілої сили.

Мого ворога несло за мною двох опришків а єго проклони доходили до моїх уший раз з правої, раз лївої сторони на вючій ся стежці.

(Дальше буде).

розі просить, щоби ви були ласкаві позичити єму на хвильку великої драбини склепової. — Чомуж би не позичити сусїдови? — Мужчина той, очевидно склеповий послугач, забрав драбину і пішов з нею таки справдї до склепу п. Бравна. Коли до вечера драбини не приносили, властитель єї пішов сам до п. Бравна і спитав, чому драбини не віддає. — Ну просто длятого — відповів Бравн, — що я у вас не позичав; але коли вам конче потреба, то я можу вам мою позичити, котру нинї купив. Показало ся, тепер, що злодїй вкрав драбину в однім склепі а зараз в другім єї продав.

Подібного збитка зробив инший злодій одному з льондоньских книгарів, котрий торгує дорогими старинними книжками. Якийсь дуже елеґантно одягнений панок входить до книгарні і предкладає книгареви на продаж дуже стару і дорогоцїнну книжку. Книгар, що мав вже таку одну втішив ся, що може купити ще другу велику рідкість і не торгуючись довго заплатив продавцеви жадану суму. Вечером, коли замикав склеп, побачив, що книжка, котру він купив, була таки єго власна виставлена у вікнї виставовім, котру зухвалий злодій вкрав і єму продав.

— **Приватні іспити** учениць кляси I—V за шкільний рік 1910/11 в приватній женьскій ґімназиї з правом публичности СС. Василиянок у Львові відбудуть ся дня 15 червня. Того самого дня відбудуть ся вступні іспити до кляс II—VI тих учениць, котрі за посередництвом дирекциї одержали від ц. к. Ради шкільної краєв. дозвіл складати вступний іспит перед фериями. Початок іспитів о год. 8 перед полуднем. — Вступні іспити до кл. I на рік шк. 1911/12 (евентуально й до приготовляючої кляси, коли би до сеї кляси зголосило ся більше число учениць) відбудуть ся перед фериями дня 29 червня. Початок іспитів о год. 9 перед полуднем. При зголошеню треба предложити: 1) Метрику уродженя на доказ, що учениця найпізнїйше дня 31 грудня 1911 р. кінчить 10 лїт житя (до приготовляючої кляси 9 лїт), 2) сьвідоцтво щепленої віспи і евентуально 3) сьвідоцтво покінченої IV кляси народної школи. — Дирекция.

Телеґрами.

Париж 19 мая. Мінїстер війни оголошує телеґраму ґен. Моанїєра доносячу, що третя і послїдна часть колонни, висланої на поміч, переступила ріку Бет. Тепер через кілька днів не буде нових вістий о тім маршу, бо кольонна знаходить ся занадто далеко від стациї бездротного телеґрафу.

Петербург 19 мая. Нїмецкий наслїдник престола з женою відвідав царицю-вдовицю в Анничківскій палатї, де відбуло ся снїданє. Наслїдник престола зложив опісля візиту вел. князям, Столипінови і управителеви мінїстерства справ заграничних.

Петербург 19 мая. Нїмецкий наслїдник престола післав Сазонови свою карту візитову і китицю цьвітів.

Мукден 19 мая. На приказ центрального правительства заказано часописям оголошувати неконтрольовані вісти в справі дїяльности Росиї і Японії в Манджуриї.

Коімбра 19 мая. Арештовано около 10 осіб в тім одного професора, одного купця і одного студента за заговір против републики.

Ню-Йорк 19 мая. З Хуарес доносять: Переговори мирові поступили так, що абдикациї Діяса сподївають ся вже в понедїлок.

Надіслане.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

— **Подорож довкола землї**, весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов педаґоґічного у Львові. Цїна 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2** §) 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: **12^{05}**, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52 **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.
З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.
З Яворова: 8·15, 4·30.
З Підгаєць: 11·15, 10·20.
З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).
До Яворова: 8·20, 6^{00}.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.
До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада.